

„Jeg veed ikke, om De har hørt om vore Onsdagsforsamlinger? De afholdes forskellige Steder i Byens Arbejderkvarterer og er stærkt besøgte. Vi afholdt sidste Vinter 145 Møder med ialt omtrent et hundrede tusinde Besøgende. Dersom De har Lyst til en Aften at komme derhen og tale, tror jeg sikkert at kunne love Dem, at De vil være velkommen.“

Forundret og lidt mistænksom spurgte Mads Vestrup, hvem der plejede at føre Ordet i de Forsamlinger. Da hun nævnede en Række af Byens yngre Præster, gav han et undvigende Svar.

De var nu kommen hen til et Stoppested, og Frøken Mohn standsede for at vente paa en Vogn.

„Nu kan De jo tænke over det, Pastor Vestrup! Jeg veed ikke, om det er rigtigt, hvad jeg forleden hørte ved en Sammenkomst i Bispegaarden, at De ikke har vidst, hvad Slags Blad „Femte Juni“ er. Men jeg er i hvert Fald overbevist om, at De vil føle Dem gladere ved at tale hos os end paa det Sted, vi nu kommer fra.“

Mads Vestrup havde spidset Øre.

„I Bispegaarden —?“

„Ja, Biskop Abel er min Onkel. Vi har flere Gange talt om Dem. Jeg har fortalt ham om, at De ofte kom paa Hospitalet og i hvilken Anledning. Det interesserede Onkel meget. — Har De aldrig besøgt min Onkel? Det skulde De gøre. Jeg tror, De vil komme til at indrømme, at *ham* rammer Deres Præstefordømmelse i hvert Tilfælde ikke. — Men der har vi Vognen. Saa hører vi forhaabenlig fra Dem,“ sagde hun med et Haandtryk, hvorpaa hun med en egen sikker og ligesom forretningsmæssig Bevægelse steg op paa Trinet.

Mads Vestrup gik langsomt hjem gennem de maanelyse Gader. Han var i en underlig opreven Stemning og talte undertiden højt med sig selv, saa Folk vendte sig om og saae efter ham i den Tro, at det var en fuld Mand. Det var især den Bemærkning af Frk. Mohn, at han ved sit Forhold til „Femte Juni“ havde skadet Herrens Sag, der blev ved at suse ham for Ørene. Han forstod ikke den Tale. Guds Ord var dog Guds Ord, om det saa blev præket i Helvede! At Vorherre endnu ikke havde velsig-